

el festival de cançons i tonades tradicionals. Hi intervenen convidats d'arreu dels Països Catalans, que interpreten romanços, boleros, jotes i seguidilles. Cantautors riudaurencs interpreten cançons en escenaris inusuals, com finestres, balconades de les cases o racons de la plaça Major.

El setmanari *La Garrotxa* també està de celebració: la del primer aniversari d'impressió de tota la revista en color. Segons els baròmetres de la comunicació, EGM és el primer setmanari de Catalunya. Darrerament ha viscut una gran transformació amb joves professionals que han rellevat els qui van iniciar la publicació fa 36 anys.

Una gran iniciativa | Una iniciativa de molt d'interès és la creació d'una residència d'Arts, Ciències i Humanitats d'Olot, on conviuran i treballaran escriptors, traductors, artistes de diverses disciplines, estudiosos i científics. Faber, el nom de la residència, és una experiència inèdita al nostre país en què s'ofereixen estades de treball interdisciplinari en un indret paradisiac de la comarca i obert a persones d'arreu del món. Enguany ja hi ha hagut dos períodes d'un mes en què ha aplegat persones de gran projecció.

EL GIRONÈS

dani vivern

Llum al final del túnel? | Marta Madrenas, alcaldessa de Girona, ha dit que algunes coses al Parc Central «no s'han fet bé». I s'ha quedat curta amb la diagnosi. Els fets i el temps —vuit anys que dura la broma— han donat la raó als que profetitzàvem patafis d'Adif. L'excalde Puigdemont va començar a alertar que alguna cosa no rutllava —recorden vostès la doble inundació de les vies soterrades?— i ara l'alcaldessa ha encarregat un informe al detall amb totes les irregularitats. Fins i tot, si és el cas, es podria recórrer a la via judicial per obtenir compensacions per tot el que ha hagut de passar aquell sector a causa d'unes decisions preses amb una

MARTÍ ARTALEJO

>> 2016: Onze de Setembre a Salt.

lleugeresa de mal explicar i una aplicació encara més maldestra. Ara que es veu el final del túnel tenim AVE, sí, i dels pocs amb una demanda raonable. Però rodalies continua literalment penjada del viaducte. Per cert: alguna cosa diuen que s'està fent a la futura (?) estació d'autobusos soterrada. Vist que als aparcaments subterranis gironins no els surten els comptes, potser que es replantegin la utilització d'aquest espai, que els autobusos ja estan bé on són. I els quioscos també.

Salt, una vila sofrerta i digna | La vila de Salt està acostumada a sortir als mitjans per casuístiques poc galdoses. Tota la vida, com la resta de saltencs, he estat blanc de les brometes sobre «el manicomi de Salt» i, més recentment, sobre el suposat malestar amb què s'hi deu viure, pel fet de ser un «poble dormitori» i amb un altíssim índex d'immigració. Aquest Onze de Setembre s'ha demostrat que aquest sofrert poble pot, per exemple, acollir dignament una jornada tan destacada, amb visita reivindicativa inclosa del president de la Generalitat. Decididament, Salt ha canviat en molts aspectes —alguns, deplorables, com la poca racional política circulatòria— però també ha sabut modernitzar-se, fer referèndums —han dit que sí a Ikea— i, actualment, patir menys problemes de convivència que alguns barris de la veïna Girona, als quals convé un rentat

de cara urgent. Impedir la proliferació de brutícia, guetos i ocupacions il·legals a Sant Narcís —per esmentar un sector calent— aturaria la degradació d'un barri que ja ha sofert prou.

Girona sona | Unes jornades de química organometàlica van aplegar el setembre, a Girona, uns 250 especialistes d'una vintena de països d'arreu del món. La UdG i el Grup Especialitzat de Química Organometàlica, de la Reial Societat Espanyola de Química, van ser-ne els organitzadors. Entre congressos internacionals i els rècords de visitants, Girona ha pujat molts de punts en el rànquing de destinacions. Llàstima que les polítiques aeroportuàries no hi acompanyin, i que d'altres congressos de tema més delicat, segons el Ministerio de Justicia, ens siguin presumptament vetats. I llàstima que faci aigües el Parc Científic i Tecnològic.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Birravenut | Aquesta crònica es podria llegir gairebé com un apèndix —millor: com una nota a peu de pàgina— al darrer dossier de la *Revista*, perquè al po-